

Arrest

nr. 171 475 van 7 juli 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 4 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 november 2015 tot weigering van de afgifte van een visum, aan de verzoekster ter kennis gebracht op 21 december 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 januari 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GOOSSENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 augustus 2010 dient de verzoekster, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, een visumaanvraag type D in met het oog op een gezinshereniging. Op 3 februari 2011 wordt de beslissing genomen tot weigering van de afgifte van een visum.

1.2. Op 3 januari 2014 dient de verzoekster een tweede aanvraag in voor een visum type D met het oog op een gezinshereniging. Op 23 mei 2014 wordt de beslissing genomen tot weigering van de afgifte van een visum.

1.3. Op 13 november 2014 dient de verzoekster een derde visumaanvraag type D in. Op 4 mei 2015 wordt de beslissing genomen tot weigering van de afgifte van een visum.

1.4. Op 26 augustus 2015 dient de verzoekster een vierde aanvraag in voor een visum type D met het oog op een gezinshereniging. Op 16 november 2015 wordt de beslissing genomen tot weigering van de afgifte van een visum. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 21 december 2015 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Commentaar:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art.40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011, in werking getreden op 22/09/2011.

Overwegende dat op 11/08/2015 een visumaanvraag werd ingediend P. M. D. K. (...), van Nepalese nationaliteit om in België haar vermoedelijke vader, P. M. B. B. (...), van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Artikel 40ter is van toepassing op de familieleden van een Belg, voor het zover het betreft:

'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen'

Artikel 40 bis, §2, eerste lid ,3° stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

'de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2° , beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven'

Mevrouw P. M. D. K. (...) bereikte steeds de leeftijd van 21 jaar en dient dus aan te tonen dat zij ten laste is van haar familielid in België.

Overwegende dat Mevrouw P. M. D. K. (...) geen enkel officieel bewijs voorgelegd heeft, uitgereikt door de bevoegde officiële instantie te Nepal, waaruit blijkt dat zij over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar eigen levensonderhoud te voorzien.

Bijgevolg kan betrokkene niet als ten laste van P. M. B. B. (...) worden beschouwd;

Overwegende dat de aanvraag werd ingediend op grond van een laattijdige aangifte van geboorte, opgesteld op 05/02/2010

Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, en haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht;

Overwegende dat uit de inlichtingen in ons bezit blijkt dat de laattijdige inschrijvingen om een afstammingsband vast te stellen deze voorwaarden niet vervullen: immers worden deze aktes opgesteld op basis van eenvoudige verklaringen.

De administratie dient bijgevolg de authenticiteit van deze verklaringen na te gaan en daarbij rekening te houden met de gegevens in het dossier waarover zij beschikt.

Overwegende dat de vermoedelijke vader P. M. B. B. (...) in zijn asielaanvraag naar eer en geweten verklaarde dat het kind D. K. (...) werd geboren op 07/08/1991 te Shreenager (India).

Overwegende dat uit de huidige visumaanvraag voor het betrokken kind blijkt dat deze werd geboren op 08/10/1993 te Devasthan/Myagdi (Nepal)

Derhalve bestaan er tegenstrijdigheden tussen het administratieve dossier en de huidige visumaanvraag;

Gezien bovenstaande elementen kan de verwantschap tussen P. M. D. K. (...) en P. M. B. B. (...) allerminst aangetoond worden;

Overwegende dat de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn;

Bijgevolg wordt het visum gezinshereniging geweigerd.

“(…)

Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40 bis/ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011; hij/zij legt geen bewijs voor waaruit blijkt dat hij/zij ten laste is van zijn/haar vader/moeder en stiefvader/stiefmoeder in België.

Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Tevens wordt machtsoverschrijding aangevoerd. In de uiteenzetting van het middel wordt voorts gewag gemaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. Aangezien de verwerende partij stelt dat verzoekende partij niet als ten laste van de heer B. B. P. M. (...) kan worden beschouwd omdat verzoekende partij "geen enkel officieel bewijs voorgelegd heeft, uitgereikt door de bevoegde officiële instantie te Nepal, waaruit blijkt dat zij over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar eigen levensonderhoud te voorzien";

Dat de wetgever geen bewijs van "de bevoegde officiële instantie te Nepal" vereist, noch in art. 40bis Vreemdelingenwet, noch in enig ander wetsartikel of artikel in een uitvoeringsbesluit;

Dat de verwerende partij de wet strenger toepast dan zij is, waardoor zij de wet schendt en haar eigen macht overschrijdt;

Dat uit de aanvraag zoals zij werd ingediend (zie stuk 2), overvloedig wordt bewezen dat verzoekende partij ten laste is van haar vader, dit aan de hand van:

- 1. Bewijs voldoende inkomen vader (nettoloon en voorschot telkens samen te tellen)*
- 2. Ten overvloede: bewijs inkomen moeder (twee jobs, beiden samen te tellen)*
- 3. Bewijs dat dochter ten laste is van vader*
 - a. Recommendation letter d.d. 21 juni 2015 : voltijds onderwijs*
 - b. Verzending geld door vader naar dochter*
- 4. Verklaring vader: dochter is onvermogen, wordt volledig gefinancierd door vader, die haar nu van op afstand opvoedt en voorziet in haar levensonderhoud, maar haar in zijn gezin wenst te hebben om haar nog beter te kunnen voorzien in haar opvoeding en onderhoud*
- 5. Idem moeder*

Dat de wet, met name art. 40bis Vreemdelingenwet, de gehanteerde bewijzen niet verbiedt;

Dat er bovendien in Nepal geen enkele bevoegde officiële instantie bestaat die zulk een attest kan of zal voorleggen;

Dat aan de verwerende partij werd gevraagd om mee te delen welke dan wel de bevoegde officiële instantie te Nepal zou zijn, doch hierop kwam geen antwoord (Stuk 3);

Dat de verwerende partij onzorgvuldig was door de bijgebrachte bewijzen te negeren, door een bewijs voorop te stellen dat onmogelijk voor te leggen is en door niet inhoudelijk te antwoorden op de vraag van Mr. Goossens;

Dat de verwerende partij evident ook haar zorgvuldigheidsplicht schendt door enerzijds op geen enkele wijze te onderzoeken of er al dan niet een instantie voorhanden is die het gevraagde attest kan afleveren en door anderzijds niet de moeite te doen om verzoekende partij in kennis te stellen van de

identiteit van deze instantie, noch voor het nemen van de bestreden beslissing (opdat verzoekende partij alsnog de kans zou hebben het document te bemachtigen), noch in de bestreden beslissing zelf;

Dat de verwerende partij haar motiveringsplicht heeft geschonden door een niet door de wetgever voorzien motief te hanteren ter staving van de weigering, door geen motivering te uiten omtrent de bijgebrachte bewijzen inzake het ten laste zijn en door niet te motiveren bij welke instantie verzoekende partij dan wel terecht zou kunnen;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen wordt, zodat onderhavige motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, <http://www.iuridat.be/cgi/iuris/iurn.pl>);

Dat de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste inhoudt;

Dat de verwerende partij de motiveringsplicht heeft geschonden, zowel op materieel als op formeel vlak;

Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending artt. 2 en 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van art. 62 Vreemdelingenwet), zodat Uw Raad deze bestuurshandeling behoort te vernietigen;

Dat de bestreden beslissing behoort te worden vernietigd wegens schending van de wet, met name art. 40bis Vreemdelingenwet, wegens machtsoverschrijding, wegens schending van de zorgvuldigheidsplicht en wegens schending van de motiveringsplicht (zowel op materieel als op formeel vlak);

Dat verzoekende partij voor de volledigheid nog drie extra verklaringen bijbrengt omtrent het beschikken over onvoldoende bestaansmiddelen (stukken 4-6);"

2.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 40bis van de Vreemdelingenwet,*
- de zorgvuldigheidsbeginsel,*
- de motiveringsplicht.*

Er zou tevens sprake zijn van machtsoverschrijding.

Verzoekende partij houdt voor dat de wet strenger wordt toegepast dan zij is, waardoor de verwerende partij de wet schendt en haar eigen macht overschrijdt. Zij meent dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat zij ten laste is van de vader, en artikel 40bis van de worden de gehanteerde bewijzen niet verbiedt.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij in casu ouder is dan 21 jaar, zodat zij overeenkomstig artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet dient aan te tonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon in functie van wie de aanvraag werd ingediend.

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris vastgesteld dat dit bewijs niet geleverd werd; in de bestreden beslissing wordt dienomtrent als volgt gemotiveerd:

"(...)"

Door te verwijzen naar 'bewijs voldoende inkomen vader' en 'bewijs inkomen moeder' weerlegt verzoekende partij voormelde motieven vanzelfsprekend niet; het is niet omdat de ouder voldoende inkomsten zou hebben, dat het kind ook ten laste is van deze ouder.

Zie ook:

"Het loutere feit dat haar Belgische moeder afdoende bestaansmiddelen zou hebben, maakt niet dat aan de voorwaarde van het "ten laste" zijn is voldaan. Immers moet de verzoekende partij ook aantonen dat zij ten laste is van haar Belgische moeder, hetgeen zij in casu niet heeft gedaan." (R.v.V. nr. 125.589 dd. 13.06.2014)

Terwijl verzoekende partij evenmin de motieven van de bestreden beslissing weerlegt door te verwijzen naar 'bewijs dat dochter ten laste is van vader', met name een recommendation letter van 21.06.2015 en verzending geld door de vermoedelijke vader naar dochter, noch door de verklaring van de vermoedelijke vader.

Nazicht van de stukken van het administratief dossier leert immers dat aan de visumaanvraag van de verzoekende partij wel een bewijs van verzending van geld (via IME, op 19.02.2015, 04.04.2015 en 21.06.2015) was gevoegd, doch dat er geen recommendation letter noch een (niet nader aangeduide) verklaring van de (vermoedelijke) vader aan toegevoegd was.

Deze stukken worden wel vermeld in de brief van 01.07.2015 van mr. Goossens, doch bevinden zich niet in het administratief dossier zodat de gemachtigde van de staatssecretaris hiervan geen kennis had bij het nemen van zijn beslissing. Verzoekende partij kan bezwaarlijk verwijzen naar stukken die niet zijn voorgelegd bij de visumaanvraag, en waarmee geen rekening kan worden gehouden bij het beoordelen van de wettigheid van de bestreden beslissing.

Verweerder laat daarenboven gelden dat verzoekende partij haar verwijzing naar een verklaring van de (vermoedelijke) vader en een 'recommendation letter' sowieso niet dienstig is, evenmin als de verwijzing naar een bewijs van verzending / overschrijving van geld, nu het aangevochten motief van de bestreden beslissing inzake het ten laste zijn, erin bestaat dat niet werd aangetoond aan de hand van officiële stukken dat verzoekende partij in haar herkomstland niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorzien in haar eigen levensonderhoud.

Verzoekende partij voert dienomtrent aan dat er in Nepal geen enkele bevoegde instantie is die zulk een attest kan of zal voorleggen, doch beperkt zich tot een boude bewering die zij niet aannemelijk maakt. Uit de visumaanvraag blijkt overigens dat zij hieraan stukken die zijn afgegeven door overheden in Nepal, heeft gevoegd.

Verzoekende partij verwijst tevens naar haar stuk 3, zijnde (volgens de inventaris aan het verzoekschrift) een e-mail van 29.12.2015 aan Dienst Vreemdelingenzaken; zij verwijt de gemachtigde van de staatssecretaris hierop niet te hebben geantwoord.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij werkelijk niet ernstig is waar zij in haar verzoekschrift van 29.12.2015 aan de gemachtigde van de staatssecretaris verwijt niet te hebben geantwoord op een e-mail van diezelfde dag. Evenmin kan worden ingezien hoe dit enige relevantie kan hebben t.a.v. de bestreden beslissing die reeds op 16.11.2015 genomen werd.

Wederom wijst verweerder erop dat:

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.). De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

De verweerder benadrukt verder dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de artikel 40bis en 40ter van de wet gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Zie ook:

"Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van "ten laste " zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair

oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidstoezicht" (R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008)

En ook:

"De Raad meent dat het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, teneinde vast te stellen of een vreemdeling effectief ten laste is van een Belgisch onderdaan, vereist dat (onder meer) het bewijs geleverd wordt dat de aanvrager in zijn land van herkomst onvermogen is en niet beschikt over onroerende goederen waaruit inkomsten kunnen worden gegenereerd of over andere inkomsten." (Zie onder meer: Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrestnr. 13.792 van 7 juli 2008)

De gemachtigde van de staatssecretaris vermag wel degelijk te motiveren dat een officieel bewijs dient te worden voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar eigen levensonderhoud te voorzien, opdat zou zijn aangetoond dat betrokkene voldoet aan de voorwaarde van ten laste zijn.

Zie ook:

De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid legt derhalve geenszins een bijkomende voorwaarde op aan verzoekende partij die niet bij wet of bij koninklijk besluit zijn voorzien, doch geeft slechts een redelijke invulling aan de voorwaarde die door de wetgever is vooropgesteld. Er anders over oordelen zou de essentie van de vestigingswetgeving miskennen, nu deze erop gericht is gezinshereniging toe te staan voor ascendenten van Belgische onderdanen, voor zover ze principieel aantonen hulpbehoevend te zijn van de Belgische ascendent en niet zelf in hun levensonderhoud te kunnen voorzien." (R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008)

Het loutere gegeven dat verzoekende partij enkele malen een storting zou hebben gekregen door de (vermoedelijke) vader, maakt uiteraard niet dat zij heeft aangetoond dat zij zelf niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar eigen levensonderhoud te voorzien.

De kritiek van verzoekende partij dat de bijgebrachte bewijzen genegeerd werden, kan dan ook niet worden bijgetreden. Verzoekende partij ontkent niet dat zij geen officieel bewijs heeft voorgelegd dat zij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar eigen levensonderhoud te voorzien.

Terwijl, het weze herhaald, verzoekende partij ook niet aantoont dat het onmogelijk is om een officieel bewijs voor te leggen, en zij dit alleszins ook niet heeft aangevoerd t.a.v. de gemachtigde van de staatssecretaris vooraleer de bestreden beslissing genomen werd, doch zij integendeel aan de visumaanvraag stukken heeft gevoegd die zijn afgegeven door overheden in Nepal.

Evenmin kan zij dienstig verwijzen naar een vraag van 29.12.2015 (en zodoende van na de bestreden beslissing) welke de bevoegde officiële instantie in Nepal zou zijn, zoals hierboven reeds werd betoogd.

Terwijl de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins verplicht is om alvorens een negatieve beslissing te nemen, verzoekende partij eerst in kennis te stellen van de elementen waarop een weigeringsbeslissing gesteund zou zijn, en haar de kans te geven nog bijkomende stukken voor te leggen. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt geen dergelijke verplichting in. Integendeel berust de bewijslast op de verzoekende partij, die bij haar aanvraag dient aan te tonen dat zij voldoet aan de wettelijke vereisten.

Zie ook:

"Waar zij vervolgens aangeeft dat de eerste bestreden beslissing op een te beperkte wijze zou zijn gemotiveerd nu zij stelt niet te weten welke bewijzen zij in dit verband had moeten overleggen en nu niet wordt aangegeven wat dan wel dient te worden verstaan onder de vereiste [...], toon zij nog geen gebrek in de formele motivering aan. In dit verband merkt de Raad immers op dat dient te worden aangenomen dat het verzoekster, bij gebreke van een reglementaire bepaling aangaande de wijze waarop dit bewijs [...] doende te worden geleverd, vrij stond dit bewijs te leveren met alle door haar dienstig geachte stukken. Er kan dan ook geenszins worden ingezien dat verweerder diende te

motiveren welk concreet bewijsstuk verzoekster in dit verband diende voor te leggen. Er geldt immers op dit punt een vrije bewijsvoering. Er kan hierbij ook worden aangenomen dat de in de aangehaalde wetsbepaling vervatte vereiste [...] voor zich spreekt en verzoekster in staat stelde te beoordelen welke volgens haar nuttige stukken zie hiertoe kon voorleggen.” (R.v.V. nr. 137.867 dd. 03.02.2015)

Ook door te verwijzen naar verklaringen, die niet zijn voorgelegd t.a.v. de gemachtigde van de staatssecretaris en die ook niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst, toont verzoekende partij geenszins aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze heeft beslist dat verzoekende partij niet heeft aangetoond ten laste te zijn.

Zie ook:

« 2.10. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer van derden in deze, oordeelt dat de neergelegde verklaringen op eer van derden niet kunnen aanvaard worden als bewijs omdat ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst worden. » (R.v.V. nr. 77 927 van 23 maart 2012)

Geenszins toont de verzoekende partij aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk of onzorgvuldig heeft gehandeld. Er blijkt geen schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991, laat verweerder gelden dat deze artikelen de formele motiveringsplicht betreffen, alsook dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin inhoudelijke kritiek levert, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Waar verzoekende partij tot slot nog extra stukken toevoegt aan het dossier, laat verweerder andermaal gelden dat bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing geen rekening kan worden gehouden met stukken die pas voor het eerst aan het verzoekschrift worden gevoegd, en die door verzoekende partij niet zijn voorgelegd vooraleer de bestreden beslissing genomen werd.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de

toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de Vreemdelingenwet en artikel 27 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: WIPR). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster niet als ten laste van haar vermeende vader kan worden beschouwd, nu zij *“geen enkel officieel bewijs voorgelegd heeft, uitgereikt door de bevoegde officiële instantie te Nepal, waaruit blijkt dat zij over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar eigen levensonderhoud te voorzien”* en dat bovendien de verwantschap tussen de verzoekster en haar vermeende vader niet wordt aangetoond, nu de aanvraag werd ingediend op grond van een laattijdige aangifte van geboorte en zulke akte enkel wordt opgesteld op basis van eenvoudige verklaringen, zodat de authenticiteit ervan niet gegarandeerd wordt, en er bovendien omtrent de geboorte van de verzoekster tegenstrijdigheden bestaan tussen het administratief dossier en de huidige visumaanvraag. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

In zoverre de verzoekster nog laat gelden dat aan de verwerende partij werd gevraagd om mee te delen welke de bevoegde officiële instantie te Nepal zou zijn om een officieel bewijs af te leveren waaruit blijkt dat zij over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar eigen levensonderhoud te voorzien en dat hierop geen antwoord kwam, wordt er op gewezen dat zij deze vraag pas op 29 december 2015 via e-mail (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 3) aan de verwerende partij heeft gesteld, zodat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hierop in de bestreden beslissing, die dateert van 16 november 2015 en dus van vóór de genoemde e-mail, onmogelijk kon antwoorden.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.3.2. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3°, *iuncto* artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40*ter*, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;
(...)”

Artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)”

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Uit de samenlezing van deze bepalingen volgt dat de bloedverwanten in neergaande lijn van een Belg die ouder zijn dan eenentwintig jaar maar aanspraak kunnen maken op de gezinshereniging met deze Belg indien zij aantonen dat zij ten laste zijn van de Belg.

Daar omtrent het “*ten laste*” zijn van de referentiepersoon geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de verwerende partij discretionair oordeelt of de verzoekster het bewijs van de voorwaarden levert. Aldus kan de verwerende partij in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen die zij zelf bepaalt en waarvan zij de overlegging vereist. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit. De verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet geschonden zou zijn doordat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het bewijs van “*de bevoegde officiële instantie te Nepal*” vereist, terwijl een dergelijk bewijs niet door enige wetsbepaling vereist wordt. Om dezelfde redenen kan zij evenmin dienstig voorhouden dat de wet strenger wordt toegepast dan dat ze is.

Te dezen heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in hooforde geoordeeld dat de verzoekster niet als ten laste van haar vermeende vader kan worden beschouwd, nu zij “*geen enkel officieel bewijs voorgelegd heeft, uitgereikt door de bevoegde officiële instantie te Nepal, waaruit blijkt dat zij over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar eigen levensonderhoud te voorzien*”. De verzoekster betwist niet dat zij een dergelijk officieel bewijs niet heeft voorgelegd.

De verzoekster voert aan dat bewijzen van voldoende inkomen van haar vader en haar moeder werden aangebracht, evenals een bewijs waaruit blijkt dat zij voltijds onderwijs volgde, een bewijs van verzending van geld door haar vader aan haar en verklaringen van haar vader en moeder dat zij onvermogen is en volledig wordt gefinancierd door haar vader. Zij meent dat aan de hand hiervan overvloedig wordt bewezen dat zij ten laste is van haar vader en stelt dat artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet de gehanteerde bewijzen niet verbiedt. Vooreerst wordt er op gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekster daadwerkelijk een “*recommendation letter*” van 21 juni 2015 waaruit blijkt dat zij voltijds onderwijs volgde en de verklaringen van haar vader en haar moeder dat zij onvermogen is en volledig wordt gefinancierd door haar vader aan het bestuur heeft voorgelegd. Deze stukken worden weliswaar genoemd in een schrijven van de raadsman van de verzoekster van 1 juli 2015, dat zich in het administratief dossier bevindt, maar er blijkt niet – en de verzoekster toont ook niet aan – dat deze stukken samen met dit schrijven aan het bestuur werden overgemaakt. Aldus kon van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet verlangd worden dat hij met deze stukken rekening zou houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien kan uit het loutere gegeven dat artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet de hier opgesomde bewijsstukken niet (uitdrukkelijk) verbiedt, nog niet worden afgeleid dat deze stukken voldoende zijn om aan te tonen dat de verzoekster ten laste is van haar vader. De verzoekster maakt niet aannemelijk dat het *in casu* kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris naast de voorgelegde documenten tevens een officieel bewijs vraagt waaruit blijkt dat zij in Nepal “*over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar eigen levensonderhoud te voorzien*”. Immers, uit het enkele gegeven dat haar vader voldoende inkomsten heeft en haar geld zendt, kan nog niet met zekerheid worden afgeleid dat de verzoekster onvermogen en ten laste is van haar vader.

Voor zover de verzoekster poneert dat er “*in Nepal geen enkele bevoegde officiële instantie bestaat die zulk een attest kan of zal voorleggen*”, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij maakt hiermee geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt, temeer nu zij bij haar visumaanvraag wel stukken heeft gevoegd die uitgaan van officiële instanties in Nepal.

Een schending van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt machtsoverschrijding aangetoond.

2.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit

voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.1.3.4. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 27 van het WIPR, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van "het recht op toegang tot de rechter".

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Aangezien de verwerende partij stelt dat de aangifte van geboorte van verzoekende partij laattijdig zou zijn ingediend, zodat er twijfel zou zijn omtrent de afstammingsband tussen verzoekende partij en haar vader;

Dat de verwerende partij evenwel strijdig met haar zorgvuldigheids- en motiveringsplicht nalaat te duiden wat "laattijdig" betekent, noch waar zij zich op steunt teneinde te kunnen zeggen dat er sprake zou zijn van laattijdigheid;

Dat de Nepalese wetgeving immers nergens een termijn oplegt om een geboorteaangifte te doen;

Dat het in Nepal de gewoonte is om pas een aangifte van geboorte te gaan doen wanneer men de desbetreffende papieren nodig heeft;

Dat de verwerende partij verwijst zelf naar art. 27 Wetboek IPR;

Dat hierin de algemene regel staat dat een buitenlandse authentieke akte in België dient te worden erkend door alle overheden zonder dat er beroep moet worden gedaan op enige procedure;

Dat de verwerende partij zodoende de Nepalese geboorteakten dient te aanvaarden;

Dat bovendien het wetboek IPR het Nepalese recht aanwijst, waarbij de geboorteakte volgens de Nepalese autoriteiten rechtsgeldig is (Als de Nepalese overheid van mening zou zijn dat haar eigen geboorteakte niet rechtsgeldig zou zijn, zou zij haar evident niet opstellen);

Dat de verwerende partij niet vermag om de geboorteakte zomaar langs zich neer te leggen: ofwel hanteert men ze, ofwel weigert men uitdrukkelijk de akte te erkennen (zijnde de uitzondering op voormelde algemene regel), waarna verzoekende partij de rechtbank kan adiëren (art. 27 Wetboek IPR);

Dat de verwerende partij, door de geboorteakte niet te geloven, maar de erkenning ervan toch niet uitdrukkelijk te weigeren, aan verzoekende partij de toegang tot de rechter ontzegt;

Dat de verwerende partij bovendien de inhoud van art. 27 Wetboek IPR schendt door haar interpretatie waarbij niet de erkenning maar het "niet-geloven" van een akte de algemene regel zou zijn;

Dat de verwerende partij stelt dat een buitenlandse akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld nodig zijn voor haar echtheid, waarbij "laattijdige" inschrijvingen om een afstammingsband vast te stellen deze voorwaarden niet zouden vervullen;

Dat ten eerste manifest voldaan is aan de voorwaarden die volgens de Nepalese staat nodig zijn, anders zou de Nepalese overheid evident geen geboorteakte opstellen;

Dat ten tweede de verwerende partij strijdig met haar zorgvuldigheids- en motiveringsplicht nalaat nader aan te duiden welke voorwaarde precies niet zou zijn vervuld, en waarom niet;

Dat de verwerende partij duidelijk louter standaardzinnen gebruikt, die op geen enkele wijze geconcretiseerd zijn naar het specifieke geval van verzoekende partij toe, waardoor zij op nieuw haar zorgvuldigheids- en motiveringsplicht schendt;

Dat de verwerende partij, stellende dat de authenticiteit moet worden onderzocht van de verklaringen waarop de geboorteakte is gesteund, tegenstrijdige verklaringen terugvindt, waarna zij stelt dat de verwantschap ingevolge deze tegenstrijdigheden niet kan aangetoond worden;

Dat, los van de opmerking dat in de asielaanvraag mogelijks door de tolk of door een andere actor een verkeerde notering werd gemaakt, elementen die tegenstrijdig lijken, niet impliceren dat de verwantschap tussen vader en dochter niet zou kunnen aangetoond worden;

Dat dit perfect mogelijk is via een DNA-test;

Dat vader en dochter reeds aanboden om een DNA-test te ondergaan in de aanvraag gezinshereniging, zulks onder auspiciën van de verwerende partij, doch hierop wordt in strijd met de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht geen enkel antwoord geboden in de bestreden beslissing;

Dat dit zeer vreemd is, gezien de verwerende partij in een eerdere aanvraag gezinshereniging :n 2010 op grond van exact dezelfde tegenstrijdigheid motiveerde dat dit aanleiding gaf tot i ;en DNA-test (stukken 7 en 8);

Dat de verwerende partij toch onmogelijk op grond van dezelfde elementen tot twee verschillende beslissingen kan komen?

Dat vader en dochter in ieder geval op dit eigenste moment zelf een DNA-test laten uitvoeren via het UZ Leuven, waarbij de resultaten zo dra mogelijk aan Uw Zetel worden overgemaakt;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen wordt, zodat onderhavige motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, http://www.iuridat.be/cgi_juris/jurn.pl);

Dat de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste inhoudt;

Dat de verwerende partij de motiveringsplicht heeft geschonden, zowel op materieel als op formeel vlak;

Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending artt. 2 en 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van art. 62 Vreemdelingenwet), zodat Uw Raad deze bestuurshandeling behoort te vernietigen;

Dat de bestreden beslissing behoort te worden vernietigd wegens schending van art. 27 Wetboek IPR, schending van de zorgvuldigheidsplicht, schending van de motiveringsplicht en schending van het recht op toegang tot de rechter”

2.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 27 Wetboek IPR,*
- de zorgvuldigheidsplicht,*
- de motiveringsplicht,*
- het recht op toegang tot de rechter.*

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat in de bestreden beslissing niet wordt aangeduid wat met ‘laattijdige aangifte van geboorte’ bedoeld wordt, en dat de Nepalese wetgeving nergens een termijn oplegt om een geboorteaangifte te doen.

Volgens verzoekende partij dient de gemachtigde van de staatssecretaris de Nepalese geboorteakte te aanvaarden op grond van artikel 27 van het Wetboek IPR; deze bepaling zou als regel stellen dat de buitenlandse akte erkend dient te worden door alle overheden zonder dat er beroep moet worden gedaan op enige procedure.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij haar kritiek elke grondslag mist. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd dat:

“Overwegende dat de aanvraag werd ingediend op grond van een laattijdige aangifte van geboorte, opgesteld op 05/02/2010

Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, en haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht;

Overwegende dat uit de inlichtingen in ons bezit blijkt dat de laattijdige inschrijvingen om een afstammingsband vast te stellen deze voorwaarden niet vervullen: immers worden deze aktes opgesteld op basis van eenvoudige verklaringen.

De administratie dient bijgevolg de authenticiteit van deze verklaringen na te gaan en daarbij rekening te houden met de gegevens in het dossier waarover zij beschikt.

Overwegende dat de vermoedelijke vader P. M. B. B. (...) in zijn asielaanvraag naar eer en geweten verklaarde dat het kind D. K. (...) werd geboren op 07/08/1991 te Shreenager (India).

Overwegende dat uit de huidige visumaanvraag voor het betrokken kind blijkt dat deze werd geboren op 08/10/1993 te Devasthan/Myagdi (Nepal)

Derhalve bestaan er tegenstrijdigheden tussen het administratieve dossier en de huidige visumaanvraag;

Gezien bovenstaande elementen kan de verwantschap tussen P. M. D. K. (...) en P. M. B. B. (...) allerminst aangetoond worden;

(...)” (markering toegevoegd)

Verzoekende partij die volgens de visumaanvraag geboren is op 08.10.1993, kan bezwaarlijk voorhouden niet te weten waarom de gemachtigde van de staatssecretaris een aangifte van geboorte op 05.02.2010, en dus 16,5 jaar later, als laattijdig aanziet.

Verder slaat verzoekende partij de bal mis waar zij uit artikel 27 Wetboek IPR meent te kunnen afleiden dat elke overheid een buitenlandse akte zonder meer dient te aanvaarden.

Artikel 27, §1, Wetboek IPR stipuleert dat “Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.”

Een Belgische overheid vermag aldus een buitenlandse akte niet te erkennen. Uit artikel 27 van het WIPR volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cfr. M. TRAEEST, ‘Commentaar bij artikel 27’, in J. ERAUW e.a. (eds.), ‘Het wetboek internationaal Privaatrecht becommentarieerd’, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

De beslissing tot niet-erkenning kan worden aangevochten bij de familierechtbank van de rechtbank van eerste aanleg; de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft hiertoe geen rechtsmacht.

Het betoog van verzoekende partij dat de gemachtigde van de staatssecretaris artikel 27 WIPR heeft geschonden, kan zodoende niet worden onderzocht door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad heeft geen rechtsmacht om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d’Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387).

Verweerder laat verder gelden dat in de bestreden beslissing ook ter dege gemotiveerd werd om welke reden de laattijdige aangifte van geboorte niet erkend wordt.

In casu geeft de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing duidelijk weer om welke reden de laattijdige aangifte van geboorte niet kan worden erkend, en de verwantschap tussen verzoekende partij en de vermoedelijke vader dus niet wordt aangetoond.

Verzoekende partij gaat er bij haar kritiek aan voorbij dat

- uit de inlichtingen van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat de laattijdige inschrijvingen om een afstammingsband vast te stellen deze voorwaarden voor rechtsgeldigheid niet vervullen: immers worden deze aktes opgesteld op basis van eenvoudige verklaringen, dewelke in casu 16,5 jaar na de beweerde geboortedatum pas werden afgelegd;
- de administratie bijgevolg de authenticiteit van deze verklaringen moet nagaan en daarbij rekening moet houden met de gegevens in het dossier waarover zij beschikt;
- de vermoedelijke vader P. M. B. B. (...) in zijn asielaanvraag naar eer en geweten verklaarde dat het kind D. K. (...) werd geboren op 07/08/1991 te Shreenager (India),
- uit de huidige visumaanvraag voor het betrokken kind blijkt dat deze werd geboren op 08/10/1993 te Devasthan/Myagdi (Nepal),
- er derhalve tegenstrijdigheden bestaan tussen het administratieve dossier en de huidige visumaanvraag;
- de verwantschap tussen P. M. D. K. (...) en P. M. B. B. (...) zodoende allerminst aangetoond kan worden.

Verzoekende partij toont niet anders aan. Door voor te houden dat 'mogelijks door een tolk of door een andere actor een verkeerde notering werd gemaakt', weerlegt zij geenszins dat de vermoedelijke vader bij de asielaanvraag heeft aangegeven dat het kind D. K. (...) geboren is op 07.08.1991 in India (en dus niet in 1993 in Nepal).

Waar zij nog voorhoudt dat geen beslissing tot niet-erkenning werd genomen, maar zij enkel niet geloofd wordt, mist haar kritiek eveneens elke relevantie. Er is geen sprake van een ontzeggen van de toegang tot de rechter.

Verzoekende partij haar bewering dat verwantschap kan worden aangetoond door een DNA-test is evenmin dienstig; verzoekende partij toont niet aan dat een dergelijke DNA-test werd uitgevoerd (niettegenstaande zij op deze mogelijkheid reeds herhaaldelijk gewezen werd in het verleden, via de eerdere weigeringsbeslissingen) en zij het bewijs hiervan heeft voorgelegd t.a.v. de gemachtigde van de staatssecretaris vooraleer de bestreden beslissing genomen werd.

Verzoekende partij haar beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, geenszins diende de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing te motiveren nopens het laten uitvoeren van een DNA-test, waaromtrent verzoekende partij geen elementen heeft aangebracht bij haar laatste aanvraag en dewelke zij, ofschoon zij reeds in de beslissing van 03.02.2011 erop gewezen werd dat het bewijs van afstamming niet geleverd wordt door een laattijdige aangifte van geboorte maar wel kan geleverd worden via zulke test, nog steeds niet had laten uitvoeren.

Het staat verzoekende partij vrij om, nadat de afstamming is aangetoond via een DNA-test, en in de mate dat voldaan is aan de andere voorwaarden gesteld in artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, om een nieuwe visumaanvraag in te dienen met voorlegging van al deze stukken.

De voorgehouden schendingen kunnen dan ook geenszins worden aangenomen. De bestreden beslissing is terecht genomen gelet op de elementen die bij de visumaanvraag werden aangevoerd en het dossier van verzoekende partij kenmerken. Deze beslissing wordt ook ten genoegen van recht gemotiveerd, in feite en in rechte, opdat voldaan zou zijn aan de formele en de materiële motiveringsplicht.

Ten overvloede wijst verweerder er nog op dat de bestreden beslissing ook gesteund is op het motief dat verzoekende partij niet heeft aangetoond ten laste te zijn, motief dat op zich volstaat opdat de weigeringsbeslissing ten genoegen van recht gemotiveerd is. Dit eerste motief is op zich voldoende determinerend om de weigering te kunnen ondersteunen.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

2.2.3.1. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht kan worden verwezen naar wat *supra*, onder punt 2.1.3.1. werd uiteengezet. De verzoekster werpt op dat zij in haar aanvraag te kennen had gegeven bereid te zijn om een DNA-test te ondergaan, doch dat de bestreden beslissing hieromtrent geen enkel antwoord biedt. Met haar betoog toont de verzoekster geen schending van de formele motiveringsplicht aan, nu zij niet aantoonde dat zij in haar aanvraag de resultaten van het DNA-onderzoek heeft voorgelegd.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.3.2. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 27 van het WIPR.

In zoverre de verzoekster kritiek uit op het onderzoek en de motivering inzake het niet erkennen van de door haar voorgelegde geboorteakte, wordt er op gewezen dat de Raad een administratief rechtscollege is dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet en dat hij ingevolge de juridische metafysica van de artikelen 144 en 145 van de Grondwet geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen die betrekking hebben op politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toegewezen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft, is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat betreft geschillen inzake politieke rechten, waarbij het de wetgever is toegelaten hiervan af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

Artikel 27 van het WIPR, dat de erkenning en uitvoerbare kracht van buitenlandse authentieke akten in België regelt, luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23.

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1.

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden.”

In casu is de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bevoegd tot het erkennen van een verblijf van meer dan drie maanden als familielid in neergaande lijn van een Belgische onderdaan. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR bepaalt dat “*(i)ngeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep (kan) worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg (...)*”. Hieruit

blijkt dat het de rechtbank van eerste aanleg is die aldus bevoegd is kennis te nemen van een vordering inzake de erkenning van een buitenlandse akte.

Te dezen is de motivering van de bestreden beslissing duidelijk gebaseerd op het feit dat de door de verzoekster voorgelegde geboorteakte niet in aanmerking wordt genomen als een bewijs van bloedverwantschap tussen de verzoekster en de referentiepersoon wegens de laattijdige registratie ervan en omdat ze werd opgesteld op basis van loutere verklaringen, zodat de authenticiteit en de inhoud ervan niet kunnen worden erkend. Bovendien blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat de voorgelegde geboorteakte tegenstrijdige elementen met het administratief dossier bevat, nu de vader van de verzoekster in het kader van zijn asielaanvraag verklaarde dat de verzoekster in 1991 werd geboren, terwijl in de bij de visumaanvraag voorgelegde geboorteakte als geboortejaar van de verzoekster het jaar 1993 wordt aangegeven. Uit deze elementen leidt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris af dat de verwantschap tussen de verzoekster en de referentiepersoon onvoldoende werd aangetoond.

Bijgevolg berust de motivering van de bestreden beslissing (onder meer) op een beslissing tot het niet erkennen van een buitenlandse akte. Zoals blijkt uit voorgaande bespreking heeft de Raad geen rechtsmacht om zich uit te spreken over de rechtsgeldigheid van de beslissing tot niet-erkenning van de buitenlandse akte. Dit behoort immers tot de exclusieve bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg. Derhalve dient de Raad vast te stellen zonder rechtsmacht te zijn in zoverre het betoog van de verzoekster gericht is tegen het niet erkennen van de door haar voorgelegde geboorteakte.

De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 27 van het WIPR, kan niet worden aangenomen. Evenmin kan een schending van artikel 27 van het WIPR worden aangenomen.

2.2.3.3. De verzoekster meent dat haar recht op toegang tot de rechter werd geschonden, nu de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris enerzijds de geboorteakte niet wil geloven en anderzijds de erkenning ervan uitdrukkelijk weigert. Zij brengt evenwel geen enkel element aan dat haar zou beletten om dienaangaande een vordering in te leiden voor de territoriaal bevoegde rechtbank van eerste aanleg.

2.2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.2.3.5. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens van 10 december 1948 (hierna: UVRM), van artikel 23 van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake Burgerlijke en Politieke Rechten (hierna: BuPo-verdrag), van artikel 10 van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten van 19 december 1966 en van de motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Aangezien verzoekende partij het recht heeft op de eerbiediging van haar gezinsleven, zoals beschermd door art. 8, lid 1 E.V.R.M.

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak Marckx (E.H.R.M., 13 juni 1979) zowel het toepassingsgebied als de inhoud van dit artikel nader heeft bepaald;

Dat dit recht het gezinsleven van zowel het natuurlijke als het wettige gezin beschermt en betrekkingen van sociale, morele of culturele aard, alsook materiële belangen omvat;

Dat voormeld artikel de verdragsstaten niet alleen verplicht zich te onthouden van willekeurige inmenging, maar eveneens hun interne juridische systeem zo te regelen dat de betrokkenen een normaal gezinsleven kunnen leiden;

Dat de verdragsstaten met andere woorden zelfs de positieve verplichting hebben om maatregelen te nemen om een effectief genot van dit recht te verzekeren, zodat gehuwden effectief en zonder enige beperking moeten kunnen samenwonen zolang zij gehuwd zijn (E.H.R.M., 25 maart 1985, Rechtskundig Weekblad, 1985-1986, kol. 265-267, met beschouwingen van P. LEMMENS; A. ALEN, Algemene inleiding tot het Belgisch Publiek recht, Brussel, Story-Scientia, 1986, 318-319);

Dat voormeld recht een mensenrecht is dat voorzien wordt door art. 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (1948), art. 12 E.V.R.M., art. 23 I.V.B.P.R. en art. 10 van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten (1966);

Dat het uit elkaar houden van leden van een gezin door de overheid enkel toegestaan is op grond van limitatief opgesomde en restrictief te interpreteren uitzonderingssituaties (art. 8, lid 2 E.V.R.M.);

Dat deze uitzonderingssituaties niet voorhanden zijn, zodat de verwerende partij art. 8 E.V.R.M., art. 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (1948), art. 12 E.V.R.M., art. 23 I.V.B.P.R. en art. 10 van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten schendt;

Dat minstens de verwerende partij haar motiveringsplicht schendt door na te laten te motiveren welke uitzonderingssituatie dan wel voorhanden zou zijn en waarom;

Dat verzoeker niet het slachtoffer kan zijn van het feit dat de overheid geen evenwicht vindt tussen zijn immigratiepolitiek en het eigen belang van verzoekende partij, nu men verzoekende partij op die manier dwingt haar gezin op te geven, en het reële risico te lopen haar ouders nooit meer terug te zien (in die zin: EHRM, Sen t. Nederland 21 december 2001, randnr. 41);

Dat het derde middel gegrond is wegens schending van art. 8 E.V.R.M., art. 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (1948), art. 12 E.V.R.M., art. 23 I.V.B.P.R. en art. 10 van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten en schending van de motiveringsplicht (zowel op materieel als op formeel vlak);”

2.3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 8 EVRM,*
- artikel 16 UVRM,*
- artikel 12 EVRM,*
- artikel 23 IVBPR,*
- artikel 10 IVESCR,*
- de motiveringsplicht.*

Verzoekende partij houdt voor dat er geen sprake is van een uitzonderingssituatie, opdat het aan de overheid zou toegelaten zijn leden van een gezin uit elkaar te houden.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“(…)”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan

van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

In casu wordt verzoekende partij er reeds sedert de weigeringsbeslissing van 03.02.2011 op gewezen dat geen afdoende bewijs van de afstamming voorligt, en zij een DNA-test kan laten uitvoeren. Tot op datum van de bestreden beslissing heeft verzoekende partij dienomtrent geen stukken voorgelegd, en zelfs niet aangevoerd dat zij enige test heeft laten uitvoeren.

De vraag stelt zich dan ook in welke mate er sprake is van een gezinsleven, temeer nu de vader reeds in 2003 naar België is gekomen en hier een asielaanvraag heeft ingediend. Ook de echtgenote en drie andere kinderen zijn naar België gekomen, en verblijven hier reeds geruime tijd (sedert 2011).

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

De verweerder laat daarenboven gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij laat dit zelfs volledig onbesproken.

Verweerder wijst erop dat moderne communicatiemiddelen verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar beweerdde familie en het voorgehouden gezinsleven met hen verder te onderhouden, zoals zij ook de voorbije jaren steeds gedaan heeft (zie naar analogie R.v.V. nr. 106.307 dd. 03.07.2013). Verweerder wijst er andermaal op dat de vermoedelijke vader reeds sedert 2003 in België verblijft, en de vermoedelijke moeder en broers/zussen in 2011 naar België zijn gekomen.

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Verzoekende partij toont alleszins niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve hoe dan ook niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij of dat op de gemachtigde van de staatssecretaris enige, uit artikel 8

van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen. Evenmin diende de gemachtigde van de staatssecretaris, gezien het voorgaande, te motiveren nopens een 'uitzonderingssituatie', zoals verzoekende partij ten onrechte voorhoudt. Artikel 8 EVRM houdt overigens ook geen motiveringsplicht in (zie o.m. Raad van State met nr. 220.930 van 10 oktober 2012, en nr. 223.744 van 5 juni 2013, en het zeer recente arrest nr. 233.125 van 3 december 2015).

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Evenmin kan een schending van de overige door verzoekende partij aangehaalde artikelen worden aangenomen. Verzoekende partij gaat hier niet eens op in, en licht niet toe waarom zij deze bepalingen geschonden acht.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door de verzoekende partij vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verweerder partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoekende partij slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verweerder op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoekende partij door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Het middel is in die zin dan ook onontvankelijk.

Ten overvloede wijst verweerder er nog op dat verzoekende partij ook niet aantoonde dat de door haar vermelde bepalingen ook allen directe werking hebben in de Belgische rechtsorde. Naar inzichten van verweerder geldt dit alleszins niet voor de Universele Verklaring van de rechten van de mens, noch voor het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten.

Zie:

Waar verzoekster de schending inroept van artikel 25 van de Universele verklaring van de rechten van de mens van 10 december 1948 merkt de Raad op dat deze verklaring niet is ingevoerd in de Belgische

wetgeving. De rechtstreekse schending ervan kan noch in haar geheel, noch wat betreft bepaalde artikelen, op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.
(R.v.V. nr. 69 495 dd. 28.10.2011) (onderlijning toegevoegd)

Het is een beginselverklaring, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. De rechtstreekse schending ervan kan noch in haar geheel, noch wat betreft bepaalde artikelen, op ontvankelijke wijze worden aangevoerd (RvS 13 maart 2002, nr. 104.622; RvS 7 januari 2003, nr. 126.922; RvS 4 mei 2005 nr. 144.115; RvS 8 maart 2006, nr. 155.998). (R.v.V. nr. 64 651 dd. 12.07.2011) (onderlijning toegevoegd)

En ook:

“Het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake economische, sociale en culturele rechten heeft geen directe werking in de interne Belgische rechtsorde. Zoals reeds werd geoordeeld in het arrest van de Raad van State inzake De Wispelaere, nr. 45.552 van 30 december 1993, blijkt uit artikel 2 van het verdrag dat alleen aan de staten de verplichting wordt opgelegd te handelen overeenkomstig de principes vervat in het verdrag.

Het recht op de vrije keuze van beroepsarbeid is opgenomen onder de economische, sociale en culturele rechten die gewaarborgd worden door artikel 23 van de Grondwet. Het staat aan de bevoegde wetgever de voorwaarden voor die rechten te bepalen. De bevoegde wetgever kan derhalve beperkingen stellen aan de vrije keuze van beroepsarbeid.”

(R.v.St. nr. 196.475 van 29 september 2009)

Terwijl niet kan worden ingezien hoe de bestreden beslissing een schending kan inhouden van artikel 12 EVRM en artikel 23 BUPO, die betrekking hebben op het recht om te huwen:

“Artikel 12 EVRM en artikel 23 BUPO betreffen het recht te huwen en een gezin te stichten. Deze door verzoeker opgeworpen schendingen kunnen niet dienstig worden aangevoerd, nu de bestreden beslissing verzoeker geenszins het recht ontzegt om te huwen of een gezin te stichten. Verzoeker is trouwens reeds gehuwd.” (R.v.V. nr. 95 599 van 22 januari 2013)

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.3.3.1. Het UVRM is een beginselverklaring, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. Deze beginselverklaring is niet ingevoerd in de Belgische wetgeving. De rechtstreekse schending ervan kan noch in haar geheel, noch wat betreft bepaalde artikelen, op ontvankelijke wijze worden aangevoerd (RvS 13 maart 2002, nr. 104.622; RvS 7 januari 2003, nr. 126.922; RvS 4 mei 2005 nr. 144.115; RvS 8 maart 2006, nr. 155.998). Bijgevolg is het derde middel, in zoverre de schending van artikel 16 van het UVRM wordt aangevoerd, onontvankelijk.

2.3.3.2. De verzoekster kan de schending van artikel 10 van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten van 19 december 1966 niet op dienstige wijze aanvoeren aangezien aan dit verdrag geen directe werking kan worden toegedicht (cf. RvS 21 december 2005, nr. 153.073). Ten overvloede brengt de verzoekster in dit verband ook geen andere uiteenzetting naar voor dan deze die zij aanbrengt in het kader van artikel 8 van het EVRM, zodat naar de bespreking dienaangaande kan worden verwezen.

2.3.3.3. Waar de verzoekster in haar betoog de schending opwerpt van artikel 12 van het EVRM en van artikel 23 van het BuPo-verdrag, die beide het recht op bescherming van het huwelijk garanderen, wordt niet ingezien in welke mate de bestreden beslissing voornoemde verdragsbepalingen schendt daar waar de bestreden beslissing enkel gevolgen met zich meebrengt op het verblijfsvlak.

2.3.3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM, dat het volgende bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

Hoewel zij hieromtrent niets uiteenzet, kan worden aangenomen dat de verzoekster, die meerderjarig is, wat het bestaan van een gezinsleven betreft, met dit middelonderdeel de familieband tussen haar en haar ouders voor ogen heeft. Hierbij dient er vooreerst op te worden gewezen dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verwantschap tussen de verzoekster en haar vader niet is aangetoond.

Daarenboven wordt er op gewezen dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, dit anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Te dezen blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing en uit de bespreking hieromtrent in het eerste middel dat de verzoekster niet heeft aangetoond dat zij ten laste is van haar vader en aldus geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen zichzelf en haar Belgische vader (en moeder) heeft aangetoond. Ook in dit middel brengt de verzoekster geen elementen aan van afhankelijkheid tussen zichzelf en haar ouders. Bijgevolg toont de verzoekster het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan.

Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat *in casu* niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag voor een visum type D met het oog op een gezinshereniging met een Belg, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezinsleven van de verzoekster. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). *In casu* werpt de verzoekster op dat zij gedwongen wordt om haar gezin op te geven en dat zij het reëel risico loopt om haar ouders nooit meer terug te zien. De verzoekster toont evenwel niet aan dat het voor haar en haar familieleden onmogelijk zou zijn om haar gezinsleven in haar land van herkomst verder te zetten. Bovendien blijkt niet dat de verzoekster zich ooit op het Belgisch grondgebied heeft begeven, zodat de omvang van de banden met België niet van die aard is dat er een positieve verplichting voor de Belgische staat zou kunnen uit worden afgeleid.

De verzoekster maakt niet aannemelijk dat uit de bestreden beslissing een disproportionaliteit blijkt tussen haar individuele belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om haar vermeend gezinsleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

2.3.3.5. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN